

Crònica

Berganza, diva menyspreadada

La 'mezzosoprano' celebra el 70è aniversari amb un quàdruple disc recopilatori

JUAN MANUEL PRATS

JUAN FERNÁNDEZ
MADRID

➔ Teresa Berganza va arribar tard a l'hotel on ahir havia de presentar *Brava Berganza! A birthday tribute*, el quàdruple disc recopilatori amb què Deutsche Grammophon, el segell que més l'ha mimat, vol celebrar els 70 anys de vida, i 50 d'escenaris, que ha completat la *mezzosoprano*.

Berganza va aprofitar la disculpa pel seu retard per explicar una anècdota tan reveladora com enverinada: «Un dia, fa anys, un embús m'impedia arribar al Teatro Real de Madrid, on havia de cantar. Aclaparada, se'm va acudir dir a un policia: 'Sóc Monserrat Caballé, m'esperen al Real'. Només llavors em van obrir pas. Lamentablement és així, al món m'adoren, però al meu país no em coneixen».

VENJANÇA

L'anècdota de l'embús i el travestisme de dives va donar el to a la trobada de Berganza amb la premsa, que va tenir més regust de repàs d'una vida que de llançament discogràfic. La *mezzosoprano* tenia ganes de treure's algunes espines, però ella va triar el bon humor i una exhibició titànica de vitalitat per portar a terme la seva venjança.

«Em sento felicíssima, estic en un dels millors moments de la meua vida. Faig el que vull, canto tant com puc, i a sobre em fan regals com aquest disc», va respondre quan algú li va recordar que el Govern francès acaba de condecorar-la amb la Legió d'Honor i pocs mitjans de comunicació espanyols s'han fet ressò de la gesta.

Irònica, ràpida i divertida, Berganza va optar per mostrar-se directa i presumir: «Sóc de les poques que compleixen 70 anys i ho anuncien. Un dia Victòria dels Àngels em va agafar del braç i em va dir: 'Teresa, tu i jo som les úniques que podríem seguir cantant fins als 90 anys amb una sola octava'», va dir.

La *mezzosoprano* va alabar la selecció de temes del recopilatori efectuada per la discogràfica, que inclou extractes que han marcat la seva carrera, com *La vida breve*, *El sombrero de*

➔ Teresa Berganza, ahir a Madrid, després de presentar el quàdruple disc del seu 70è aniversari.

La decisió
«VAIG HAVER D'ESCOLLIR ENTRE CANTAR I UN MARIT, I VAIG TRIAR LA MÚSICA»

L'anècdota
UN COP ES VA FER PASSAR PER CABALLÉ PER ARRIBAR A TEMPS AL TEATRO REAL

tres picos i El amor brujo de Falla, *Car-men* de Bizet, i una selecció d'àries barroques italianes i cançons espanyoles. Però, sobretot, va acceptar parlar de la seva vida sense escatimar dades d'ordre domèstic.

«Jo, quan viatjava, m'emportava tota la família amb mi, tot i que amb els marits no m'ha anat gaire bé –va recordar–. No perdo el son per això, hi ha coses més importants en la vida que un marit. En algun moment vaig haver d'escollir entre cantar i un marit, i no vaig dubtar, vaig triar la música».

Madrileya del barri de La Latina, filla d'una mare «molt catòlica» i un pare ateu que va ser a la presó per les seves idees, Berganza va descriure estampes de la seva dura infància de postguerra, de la seva persistència en la feina («Jo he cantat fins i tot en un garatge, a mi no m'ha recoltat cap ministeri», va dir) i dels seus primers èxits internacionals.

«Un dia em van oferir cantar a

Milà, l'endemà a Londres i més tard a Nova York. Així que va arribar el moment d'obrir la boca, no vaig tenir problemes. Però jo he cantat a la Scala de Milà sense necessitat d'anar-me'n al llit amb el director», va destacar la coratjosa *mezzosoprano* en un altre dels seus rampells.

Berganza també es va mostrar rotunda a l'afirmar que la societat en què viu no li agrada: «Hi ha molta superficialitat i percebo cada dia alguna cosa de la qual voldria fugir». L'artista va lamentar que els polítics s'insultin continuament. «És una cosa que no hauria de passar», diu. «Addicta al cant» i autodefinida com «una dona sense pors», a aquestes altures de la seva vida Teresa Berganza només sospira per una carència. «Quan passo pel Museu Thyssen, penso: ¿per què no he conegut un Thyssen que m'hauria posat un teatre per a mi? Allà sí que seria feliç ara mateix, dirigint el meu teatre al meu gust». ◻

ARTS ESCÈNIQUES | SALA

L'Scènic es convertirà en equipament teatral

EFE
BARCELONA

➔ El regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Ferran Mascarell, va anunciar ahir la «intenció municipal» que l'Scènic «sigui un equipament que tingui relació amb el món escènic». Per aconseguir aquest objectiu es convocarà un concurs públic obert a totes les entitats interessades en el projecte, el pròxim mes d'abril.

L'ajuntament tancarà aquest mes, amb el pagament d'11 milions d'euros, la compra de l'Scènic situat a l'Avinguda del Paral·lel, va informar el gerent del districte de Ciutat Vella, Jordi Parayre. El local va acollir la discoteca Studio 54 i en la seva última època s'havia convertit en un cabaret, restaurant i sala de festes, que era preàmbul d'un bordell, fins que se'n va decretar el tancament l'any 2002.

Aquesta suma correspon al pagament d'un procés d'expropiació d'acord amb els propietaris

EL LOCAL DEL PARALLEL VA ACOLLIR FA ANYS LA DISCOTECA STUDIO 54

del local, iniciat fa vuit mesos. De totes maneres, ha assenyalat Mascarell, la cessió s'ha de portar a terme d'acord amb el districte de Ciutat Vella, lloc on està situat el local i «mitjançant un concurs públic».

Una vegada s'hagi dilucidat la convocatòria, les entitats i empreses participants podran presentar propostes d'usos i activitats per a l'espai, segons les bases que s'especifiquin al concurs.

Parayre ha assenyalat que la voluntat del districte, d'acord amb els veïns, és que l'espai pugui desenvolupar «una activitat relacionada amb la cultura i que contribueixi a la dinamització d'aquesta zona del Paral·lel i la del sud del Raval, que des de sempre ha tingut una activitat estretament relacionada amb les arts escèniques».

El local també va ser escenari del Teatre Espanyol, que va ser un dels espais escènics pioners en l'època més popular d'aquesta via per a la vida nocturna barcelonina, a principis del segle XX. ◻

Del 3 de febrero al 3 de abril de 2005
Fundació Fran Daurel. Poble Espanyol - Barcelona

